

PARAULA I VIDA

Corpus festa d'amor

La festa del Corpus suscita l'acció de gràcies pel gran do que l'Esperit Sant fa a la seva Església: tenir la presència real, viva i operant del Crist Ressuscitat, fet sagrament de pa i vi consagrats, perquè doni vida al món. En els dies de confinament hem après a desitjar ardentment la presència eucarística de Jesús, el Pa viu baixat del cel, i a gaudir de la seva eficàcia de gràcia i d'amor, amb la comunió espiritual. La festa del Corpus, ressò de la diada pasqual del Dijous Sant, és també agraïment als ministres de l'Eucaristia que, amb el seu sacerdoci participat del de Crist, ens donen el Senyor i els seus sagraments de vida. En el Cenacle, Jesús ens va confiar el sagrament de la Nova Aliança, l'Eucaristia, i al mateix temps ens va donar els ministres que acompanyarien el seu poble pel camí de la santificació. Per això divendres que ve, festa del Sagrat Cor de Jesús, serà també una Jornada mundial de pregària per la santificació dels sacerdots, demanant per ells, per la seva fidelitat, i perquè Déu susciti santes vocacions de pastors missioners.

Preguem, doncs, aquest divendres que ve, pels sacerdots d'Urgell i de

tot el món, pels que hem conegut i els que ens han ajudat i ens ajuden a ser millors creients. Durant la pandèmia ells han intercedit, han sofert, han mantingut viu el caliu de les parròquies i comunitats, han acompanyat des dels nous mitjans telemàtics les persones que ho necessitaven. Si no sempre reben el reconeixement esperat, contrarrestem-ho estimant molt els nostres pastors i pregant per ells. Podem pensar agraïdament en els capellans que han estat presents positivament en el nostre camí de fe, que ens han estimulat amb el seu exemple. Els preveres joves que potser han de ser sostinguts en l'inici del seu ministeri i els ancians o malalts que han de poder sentir l'agraïment per la seva vida gastada en els pobles petits, o entre els malalts o a les missions. Sacerdots que sofreixen persecució, o que són temptats... Tots ells fan possible la presència sacramental de Crist, el Bon Pastor, que a través d'ells ens predica la Paraula, ens bateja, ens perdona, ens alimenta la fe, ens envigoreix l'esperança, ens ajuda en la presa de compromisos, i ens orienta i sosté en el camí de la vida, ens recomana al moment d'entrar a la pàtria celestial. Gràcies Senyor pels nostres sacerdots! Manteniu-

los en la fidelitat a la missió rebuda!

En la jornada del Corpus s'escau el **Dia de la Caritat** i per això agraïm i preguem per tots els qui fan possible el servei de Càritas Diocesana, Andorrana i Parroquials. Són el rostre eclesial del servei als germans més necessitats. Gràcies a la generositat de molts, la comunitat cristiana va duent a terme, així, una de les seves grans missions, ser enmig del món el rostre visible de l'amor de Crist per tots, especialment pels més pobres i vulnerables. Hem d'agrair molt que l'acollida social de Càritas sigui tan bona, i que les seves campanyes rebin el suport dels cristians i de molta altra gent de bona voluntat. Actualment les dades resulten il·luminadores de la situació de greu crisi social i econòmica que haurem d'enfrontar després de la pandèmia. Caldrà atendre noves carències i haurem de poder incrementar la solidaritat. Gràcies a tots els qui ja feu i fareu possible en els propers mesos que la nostra Església Diocesana, a través de Càritas, sigui fidel al mandat de Jesucrist de ser Església caritativa i solidària amb els qui pateixen i ens necessiten.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Se celebra l'aplec de la Mare de Déu de Canòlich

La Parròquia de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) va celebrar el tradicional Aplec de la Mare de Déu de Canòlich, patrona de la parroquia, el 30 de maig. El santuari va rebre 1.259 visites durant els sis dies previs a la festa. Enguany va ser un aplec atípic: seguint les recomanacions de les autoritats es va adaptar el format de la celebració i durant tota la setmana el santuari va estar obert de manera ininterrompuda de 10 a 18 hores i atès per voluntaris i personal del Comú que procuraven que se seguissin les recomanacions sanitàries. Tanmateix, el dia 30, darrer dissabte de maig, el tradicional dia de la Festa de la Mare de Déu de Canòlich es va celebrar l'Eucaristia a porta tancada i fou retransmesa en directe pel Canal Lòria i Andorra Telecom per a les Valls d'Andorra.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No tornar com si res no hagués passat

En una trobada telemàtica d'un grup de mestres de Primària, una de les participants va intervenir, amb inquietud i cert desconcert, dient: «Què pensen els infants de les nostres aules, de tot el que han vist i escoltat entorn la mort, durant aquests mesos de pandèmia? Han viscut l'angoixa de la malaltia en l'àmbit familiar, el traspàs de familiars propers: avis, pares, tiets, cosins..., o de veïns i amics de la família. Molts d'aquests infants, també adolescents, s'han trobat davant el misteri de la mort per primera vegada i han escoltat en el seu interior les preguntes que sempre ens acompanyen: per què? I jo? Fins quan? On porta?... Han viscut sentiments d'absència de presència, de buidor per la pèrdua, de dol tot

just descobert, que no sempre són fàcils de gestionar amb esperança.»

Ni els infants, ni els adolescents, ni els joves, ni nosaltres els adults, no podem tornar a la *nova normalitat* com si res no hagués passat. Aquest retorn no pot ser indiferent a les situacions viscudes, en especial les més doloroses i qüestionadores, que han d'ajudar a créixer en saviesa humana i també en la saviesa de la fe. Els creients tenim respostes que ens permeten afirmar que és possible viure-les des de la fe, com un dol il·luminat per ella. Aquestes situacions de descobriment i trobament amb la mort demanen comprensió de la diversitat i complexitat del que s'ha viscut, un suport emocional i discerniment des d'un acompanya-

ment proper dels processos personals. Per als creients, també demanen confiança esperançada en l'Amor de Déu Pare misericordiós, seguiment de la Paraula del Fill i escolta confiada de l'Esperit. «I tot aquell qui viu i creu en mi, no morirà mai més» (Jn 11,26).

Els infants tenen recursos per seguir aquest itinerari de dol i fer que esdevingui itinerari d'esperança, confiant en les paraules de Jesucrist: «Jesús li respon: "Jo soc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi"» (Jn 14,6). És ben cert: no podem tornar a la *nova normalitat* amb ells, com si res no hagués passat. L'esperança del seu Amor ens acompanya i esdevé certesa.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Corpus fiesta de amor

La fiesta del Corpus suscita acción de gracias por el gran don que el Espíritu Santo hace a su Iglesia: tener la presencia real, viva y operante de Cristo Resucitado, hecho sacramento de pan y vino consagrados, para la vida del mundo. En los días de confinamiento hemos aprendido a desear ardentemente la presencia eucarística de Jesús, el Pan vivo bajado del cielo, y a gozar de su eficacia de gracia y de amor, con la comunión espiritual. La fiesta del Corpus, eco de la fiesta pascual del Jueves Santo, es también agradecimiento a los ministros de la Eucaristía que, con su sacerdocio participado del de Cristo, nos dan al Señor y sus sacramentos de vida. En el Cenáculo, Jesús nos confió el sacramento de la Nueva Alianza, la Eucaristía, y al mismo tiempo nos dio los ministros que acompañarían a su pueblo por el camino de la santificación. Por eso el próximo viernes, fiesta del Sagrado Corazón de Jesús, será también una Jornada mundial de oración por la santificación de los sacerdotes, pidiendo por ellos, por su fidelidad, y por que Dios suscite santas vocaciones de pastores misioneros.

Roguemos, pues, este viernes, por los sacerdotes de Urgell y de todo el mundo, por los que hemos conocido y los que nos han ayudado y nos ayudan a ser mejores creyentes. Durante la pandemia ellos han intercedido, han sufrido, han mantenido vivo el fuego del hogar de las parroquias y comunidades, han acompañado desde los nuevos medios telemáticos a las personas que lo necesitaban. Si no siempre reciben el reconocimiento esperado, contrarrestemos esto amando mucho a nuestros pastores y orando por ellos. Podemos pensar agradecidamente en los sacerdotes que han estado presentes positivamente en nuestro camino de fe, que nos han estimulado con su ejemplo. Los sacerdotes jóvenes que quizá deban ser sostenidos en el inicio de su ministerio y los ancianos o enfermos que deben poder sentir el agradecimiento por su vida gastada en los pueblos pequeños, o entre los enfermos o en las misiones. Sacerdotes que sufren persecución, o que son tentados... Todos ellos hacen posible la presencia sacramental de Cristo, el Buen Pastor, que a través de ellos nos predica la Palabra, nos bautiza, nos perdona, nos alimenta la fe, da vigor a la esperanza, nos ayuda en la toma de compromisos, y nos orienta y sostiene en el camino de la vida, nos encomienda en el momento de entrar en la patria celestial. ¡Gracias Señor por nuestros sacerdotes! ¡Manténlos en la fidelidad a la misión recibida!

En la jornada del Corpus se celebra el **Día de la Caridad** y por eso agradecemos y oramos por todos los que hacen posible el servicio de Cáritas Diocesana, Andorrana y Parroquiales. Son el rostro eclesial del servicio a los hermanos más necesitados. Gracias a la generosidad de muchos, la comunidad cristiana va llevando a cabo, así, una de sus grandes misiones, ser en medio del mundo el rostro visible del amor de Cristo por todos, especialmente por los más pobres y vulnerables. Debemos agradecer mucho que la acogida social de Cáritas sea tan buena, y que sus campañas reciban el apoyo de los cristianos y de muchas otras personas de buena voluntad. Actualmente los datos resultan iluminadores de la situación de grave crisis social y económica que tendremos que enfrentar después de la pandemia. Habrá que atender nuevas carencias y tendremos que poder incrementar la solidaridad. Gracias a todos los que ya hacéis y también haréis posible, en los próximos meses, que nuestra Iglesia Diocesana, a través de Cáritas, sea fiel al mandato de Jesucristo de ser Iglesia caritativa y solidaria con los que sufren y nos necesitan.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Testimonis de fe en temps difícils: viure la Missa

Continuem presentant en aquest espai del Full Dominical testimonis de fe viscuda arran de la crisi sanitària que estem vivint i com han viscut el seu dia a dia i la seva fe, especialment, pel que fa a no poder rebre la comunió eucarística o participar de l'Eucaristia de forma presencial. Són testimonis que ens ajuden a entendre el valor de la Santa Missa i de la Comunitat, la trobada joiosa amb la resta de germans i amb el Crist Ressuscitat, especialment en el diumenge. Que Ell vessi el seu Esperit sobre la nostra Església diocesana!

Marina Cambra (Sort)

En els moments difícils tothom ens agafem més a la religió i la nostra fe augmenta, preguem i demanem ajut a Déu per a superar amb salut aquesta època i per a que finalitzi el més aviat possible. Jo he demanat en oració als Sants Cosme i Damià pels treballadors de la sanitat i pels malalts. Durant aquest temps he participat dels cultes religiosos a través dels mitjans de comunicació, però he trobat a faltar rebre l'Eucaristia personalment, en cara que ho fes espiritualment. Agraïxo a les persones que han fet possible que ens arribés el *Full Dominical* cada setmana. Desitjava arribar a la fase 1 per tornar a l'església i participar activament de la missa, va ser un premi després del sacrifici que havíem fet: és com veure la llum al final del túnel. Tenia la necessitat de donar gràcies a Déu per haver arribat fins aquí amb salut i pregar per totes aquelles persones que no han pogut superar la malaltia i per les seves famílies.

el camí personal de la fe, que durant aquest temps ha estat més interioritzat, en no poder reunir-se la comunitat creient. Viure la fe fora de l'església sense les icones i els sagraments ha suposat un camí més abstracte. Per a mi, ha estat un exercici justificar la meua espiritualitat interior cristiana sense recolzar-la sobre els rituals litúrgics, la qual resulta molt útil en un món més secular. Ara, tornar a la missa, ve d'una voluntat reflexionada per una renovada avaluació personal i crec que això a nivell de tots els creients, enriquirà la presència espiritual a l'Església.

Montse Canaves Escobairo (Alp)

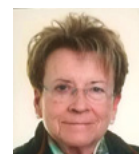
Fa tres mesos em queixava de no tenir prou temps... i després he tingut tot el temps desitjat. Temps per valorar aquells petits detalls dels que ara n'estem privats, temps per aprendre a estimar sense donar res a canvi, temps per llegir aquell llibre que està al prestatge esperant, temps per posar-me el davantal i endolçar als de casa, i com no... temps per cuidar i alimentar la fe en el Senyor.

Abans aportava el meu granet de sorra a les celebracions litúrgiques tocant l'orgue, i ara he aportat (juntament amb el meu germà) petits recitals des del balcó, portant una mica d'alegria als veïns, que s'ha encarregat la Covid-19 de fer-nos angoixar i patir.

Veïem les xifres de contagiats, de defuncions, de recuperats, i sentim impotència de saber que tants avis ens han deixat, escoltem els polítics, admirem els professionals que estan lliutant per nosaltres... però no hem d'oblidar l'interior, hem de tenir temps per mirar dins nostre, i poder sortir d'aquest confinament amb uns altres valors i essent millors persones, perquè Déu no ens ha abandonat i està al nostre costat. A la meua ment sempre hi ha aquest passatge del Nou Testament (*Heb 11,1*): «Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veïem.»

Anna Doladé (Escaldes-Engordany, Andorra)

Tot aquest temps de confinament ha estat de molta fe i esperança en Déu. Pregant a la Verge de Meritxell, demanant-li la seva ajuda... i sé que ens en sortirem. Potser ens costarà, però la fe mou muntanyes. Ara ja desitjant rebre el Cos de Crist personalment, si bé l'he rebut espiritualment.

Susi de Vial (El Baell, Campelles)

El retorn a la normalitat està tardant en complir-se, a l'igual que les misses no tornen fàcilment a la seva antiga rutina. Ja fa temps que no tens per què aixecar-te els diumenges. Però això només és considerar l'església com un lloc públic igual que una cafeteria on t'empipa portar mascareta. D'altra banda, hi ha

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

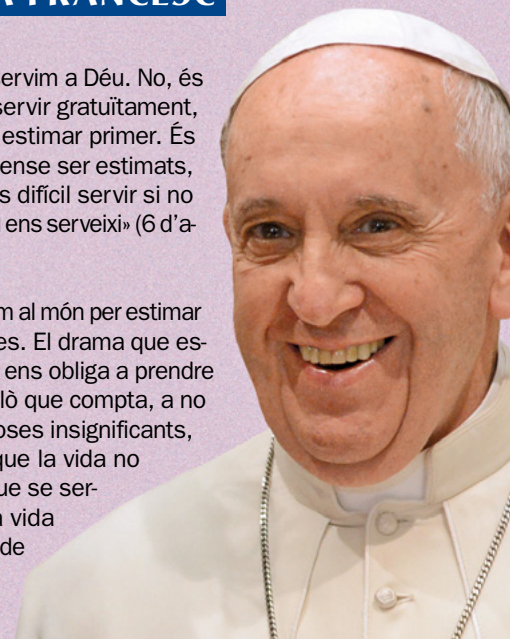
@Pontifex: «El Pare va sostenir el servei de Jesús, no va destruir el mal que el buscava, sinó que el va sostenir en el seu patiment, perquè només el bé guanyés el nostre mal, perquè fos superat completament per l'amor. Fins al final» (6 d'abril).

@Pontifex: «Jesús va experimentar l'abandonament total, la situació més aliena a Ell, per ser solidari amb nosaltres en tot. Ho va fer per mi, per tu, per dir-te: "No tinguis por, no estàs sol. Vaig experimentar tota la teva desolació per estar sempre al teu costat"» (6 d'abril).

@Pontifex: «Déu ens va salvar servint-nos. Normalment pensem que som nos-

altres els que servim a Déu. No, és Ell qui ens va servir gratuïtament, perquè ens va estimar primer. És difícil estimar sense ser estimats, i encara és més difícil servir si no deixem que Déu ens serveixi» (6 d'abril).

@Pontifex: «Som al món per estimar a Déu i als altres. El drama que estem travessant ens obliga a prendre seriosament allò que compta, a no perdre'ns en coses insignificants, a redescobrir que la vida no serveix, sinó que se serveix. Perquè la vida es mesura des de l'amor» (6 d'abril).

Vetlla de Pentecosta amb el conferiment de l'Acolitat i l'Admissió als Ordes

El dia 30 de maig, Vigília de Pentecosta, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la Missa solemne de la Vigília de la Pentecosta a la Catedral dins la qual va rebre el ministeri de l'Acolitat el seminarista Martín Candela Azorín i va ser admès com a candidat al sagrament de l'Orde el seminarista Alejandro Vargas Moncada. Van concelebrar els vicaris, el Secretari general i el Rector del Seminari diocesà Mn. Gabriel Casanovas.

Una bella i joiosa Eucaristia de culminació de la Pasqua celebrada a la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell en gran part celebrada en castellà en atenció a les famílies dels dos seminaristes originaris de Yecla (Múrcia) i Medellín (Colòmbia) que estaven unides a la celebració a través del canal YouTube del Bisbat d'Urgell que va emetre en directe la celebració, així com les parròquies de Tremp i els amics del camí neocatecumenal i del curs del Seminari Major Interdiocesà.

L'Arquebisbe a la seva homília glossà les lectures proclamades a la Missa de la Vetlla de Pentecosta remarcant com l'Esperit Sant fa que

tot reneixi en l'Església com a la primera lectura profetitzava el profeta Ezequiel: «Us infondre el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert». I Jesús a l'Evangeli promet que de l'interior del creient brollaran rius d'aigua viva, rius de servei i amor, que fecundaran tot el seu entorn, i la comunitat cristiana. L'Esperit Sant, remarcà l'Arquebisbe, és l'ànima de l'Església, qui ens consola, qui dona els carismes i qui fa fructificar l'acció apostòlica i missionera dels cristians.

Adreçant-se especialment als seminaristes, els glossà les paraules dels ritus d'Acolitat i Admissió: ser assidu en el servei de l'altar en el cas de l'Acolitat i la manifestació pública d'oferir-se a Déu i a l'Església per exercir l'Orde Sagrat en el cas de l'Admissió.

Durant tota la celebració es van tenir molt presents afectuosament les famílies d'aquests dos seminaristes, que des de lluny estaven unides a la Diòcesi, que viu un moment de joia per aquestes dues vocacions que s'acosten a les ordenacions diaconals i presbiterals.

«El pa que jo donaré és la meua carn, perquè doni vida al món...»

Aquestes paraules formen part del text evangèlic de Joan, que acompanyarà la Litúrgia de la Paraula, en la festa del Corpus Christi, en les nostres celebracions. Un petit fragment bíblic que resumeix el sentit de la doble vivència que estem cridats a fer, per un costat l'espiritualitat del sagrament eucarístic i per l'altra una caritat que surt per trobar-se amb l'altre, especialment el més necessitat. La comunió ens dona la presència del Crist Ressuscitat i és aquest aliment espiritual que ens fa donar-nos al món, per vivificar-lo, en aquests temps que vivim de pandèmia, per ajudar a ressuscitar-lo.

Als nostres bisbes a través del Missatge del Corpus, que com cada any ens ofereixen des de l'àmbit de la Pastoral Caritativa i Social, es fa una reflexió sobre com els creients, que hem estat en aquests mesos quan la vulnerabilitat ha ocupat el centre del dia a dia, portadors de vida. Ha estat a través de la nostra acció envers els altres, una opció feta des de l'anonimat, des d'un silenci que no buscava ni busca protagonismes, com ens diu l'Evangeli «mira que la teua mà esquerra no sàpiga que fa la dreta». Potser sí que hem de ser més valents i no tenir por a reconèixer aquesta gran tasca que s'està fent des de l'Església, una tasca que ens hi empeny la nostra unió amb el Cos de Crist que ens alimenta i ens enforteix. Ho hem de fer perquè la societat sàpiga valorar el paper actiu i de primera línia de l'Església. No hem estat tancats a les rectories, als despatxos de les cúries, als convents, a les nostres llars... al contrari: hem estat allà on es feia necessari vivificar i donar vida, amb tota la força que ens dona la nostra fe alimentada en l'Eucaristia (malgrat també les dificultats que ens ha provocat el confinament i les posteriors fases de desescalada). Podem dir ben clar que l'Església no ha estat tancada! Potser sí, les esglésies com a edificis, però no la Comunitat de Fe. Podríem enumerar tot allò que s'ha fet, perquè des de Càritas us puc assegurar que no s'ha deixat de treballar per arribar a atendre les moltes necessitats que la Covid-19 ha generat a les nostres petites i grans parròquies del bisbat urgell-lità! Què gratificant ha estat rebre de manera periòdica un llistat de tot el que s'ha fet, quantes persones han rebut el rostre i l'ajuda d'una Església que comparteix i acompanya, amb molts de vosaltres.

Avui surto al balcó que m'ofereix el *Full Dominical* per oferir el meu aplaudiment, i segur que el de molta gent a qui heu ajudat i heu estimat aquests dies difícils. Amb una paraula ben eucarística que és la Gràtitud. Gràcies a tots vosaltres que heu empeltat el Manament de l'Amor en tants llocs de casa nostra que ho necessitaven urgentment. No us canseu de trobar en l'Eucaristia la força per continuar treballant pel Regne de Déu: hem d'estar amatents, perquè sabem que després d'aquesta situació de pandèmia continuaran quedant entre nosaltres els vulnerables dels vulnerables.

De nou: gràcies a tots! I no perdeu l'oportunitat de fer el bé i ajudar a fer el bé: amb la vostra ajuda humana i econòmica, podem mostrar a la societat que l'Església i que Càritas fa i farà de la seva acció una acció de «dona vida al món».

Mn. Jaume Mayoral

Delegat de Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. ■ Dilluns (lit. hores: de la solemnitat) [1R 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. adoratrius a Madrid; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimarts [1R 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (Quir, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ildi, mr.

17. ■ Dimecres [2R 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVIII); santa Emília Vialar, vg. i fund. (1856).

18. ■ Dijous [Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. □ Divendres [Dt 7,6-11 / SI 102 / 1Jo 4,7-16 / Mt 11,25-30]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.

20. □ Dissabte [2Cr 24,17-25 / SI 88 / Lc 2,41-51]. Cor Immaculat de la Benaurada Verge Maria; sant Silveri,

papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg. germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 20, 10-13 / SI 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10, 26-33]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. **Lleida:** Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (A)

COMENTARI

«Qui menja
la meva carn
té vida eterna»

Tots volem tenir vida per sempre: és el nostre desig, el nostre anhel. Però com aconseguir-ho? Les lectures d'aquest diumenge ens en donen la resposta. Avui és Corpus: presència de Crist en el pa i el vi consagrats. L'Eucaristia és l'aliment de la nostra vida. L'evangeli ho repeteix diverses vegades: *Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquesta pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn perquè doni vida al món.* I si Crist donant-se en el pa consagrat és la vida del món, no podem tenir vida sense menjar-lo: *Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres.* Però aquest aliment no solament és per a aquesta vida sinó per a la vida eterna: *Qui menja la meva carn i veu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia.* Per això rebre l'Eucaristia és penyora de vida eterna, és la garantia que no morirem perquè Crist ens ressuscitarà. I recorda després: *Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.* L'Eucaristia, doncs, és aliment d'eternitat.

És que els jueus presumien d'haver rebut un aliment del cel. A això fa referència la primera lectura: [Déu] *t'aflijà fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu.* I després repeteix: *T'hi alimentava [en el desert] amb el mannà.* Ara bé menjar el cos de Crist té unes conseqüències. Per exemple la unitat. Diu sant Pau: *El pa és un de sol. Per això tots nosaltres ni que siguem molts formem un sol cos, ja que participem del mateix pa.* I menjar l'Eucaristia vol dir viure com Crist, alimentar-nos de la seva Paraula: *L'home no viu només de pa, viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.* No val el fet rutinari de rebre l'Eucaristia sinó el viure íntimament units a Crist i als germans i fent que la seva Paraula sigui el veritable aliment de la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'aflijà fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el mannà, que els teus pares no coneixien.»

▶ Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Síó, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, / i la seva paraula corre de pressa, / no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món.» Els jueus es posaren a discutir. Deien: «Com s'ho pot fer, aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios.

»No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequeal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres.»

▶ Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Síón. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?».

Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»